

ХАЙ ЖИВЕ 1 ТРАВНЯ —**ДЕНЬ МІЖНАРОДНОЇ
СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ,
ДЕНЬ ЄДНОСТІ
ТА БРАТЕРСТВА
РОБІТНИКІВ УСІХ КРАЇН!**

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РІК ВИДАННЯ XXXI

**За наукові
КАДРИ**Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 14 (824).

30 квітня 1965 р.

Ціна 2 коп.

УСПІХІВ ВАМ, ДРУЗІ!**ІДЕ СОНЯЧНИЙ ПЕРШОТРАВЕНЬ. В ЦЕ СВЯТО МІЖНАРОДНОЇ СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ ВСІХ КРАЇН СЕРДЕЧНО ПОЗДОРОВЛЯЄМО ВЧЕНИХ, СТУДЕНТІВ, НАУКОВИХ СПІВРОБІТНИКІВ НАШОГО УНІВЕРСИТЕТУ.****БАЖАЄМО ВАМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ, ЗДОРОВ'Я, ЩАСТЯ В ЖИТТІ, НОВИХ УСПІХІВ В НАВЧАННІ Й РОБОТІ НА БЛАГО НАШОЇ ПРЕКРАСНОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ БАТЬКІВЩИНИ.****ПАРТКОМ, РЕКТОРАТ, КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ, ПРОФКОМ.**

Подвиг радянського народу, який вніс вирішальний вклад в боротьбу з коричневою чумою і який надав велику допомогу європейським народам в їх звільненні від фашистського поневолення,

У радянських людей є традиція: в свята говорити не тільки про успіхи, але й визначати нові рубежі й завдання. Використаємо цю прекрасну традицію і уважніше подивимось навколо: чи все ми зробили, чи всі сили відали на користь суспільству?

Святкуючи нинішній Першотравень, ми твердо впевнені в нашому майбутньому, бо ми керуємося безсмертними ідеями Леніна. Вглядаючись в майбутнє, ми переповнені невгасимою вірою в ще більший триумф курсу, накресленого великим Леніном — курсу до комунізму.

Хай живе комунізм, який утверджує на землі Мир, Працю, Свободу, Рівність, Братерство і Щастя всіх народів!

ПЕРШОТРАВЕНЬ

Як би зима не чинила опір, весна взяла все-таки верх і повноправною господаркою ввійшла в наше життя. А це значить: йде Першотравень — радісне свято трудового народу.

Нинішній Першотравень радянські люди зустрічають з великим піднесенням. Наша партія, незмінно керуючись ленінським вченням, збагачує його новим досвідом боротьби і творення. Переборюючи труднощі, Комуністична партія впевнено веде країну вперед, до ще вищого суспільно-економічного розвитку.

Першотравень цього року

знаменний ще і тим, що в травні минає 20 років з дня перемоги Радянського Союзу над гітлерівською Німеччиною, перемоги над ворогом, перед яким впала ниць майже вся Європа. Ця перемога показала всьому людству, яку величезну силу має соціалістичний суспільний і державний устрій, його армія, наскільки непереможні стійкість, мужність, воля народу, вихованого нашою партією.

не тільки не згас, але став ще значимішим. Нині він служить грізним застереженням для тих, хто виношує нові агресивні плани.

Нинішній Першотравень для нашого колективу, для найширшої громадськості знаменний ще й тим, що в травні минає 100 років Одеському державному університету ім. І. І. Мечникова. І хоча це й урочиста й знаменна дата для кожного з нас — вона до багато чого зобов'язує.

**БОЙОВА ЗБРОЯ
ПАРТІЇ**

5 травня 1912 року. Саме в цей день вийшов у світ перший номер ленінської «Правди». Від цієї пам'ятної дати йде героїчний родовід радянської преси, що стала могутньою і надійною зброєю Комуністичної партії, вірним помічником і порадником мільйонних мас у будівництві комунізму.

Роль газет і журналів, значення друкованого слова в повсякденному житті кожної радянської людини, в її свята і будні, в її праці, в оволодінні ідеями марксизму-ленінізму, здобутками науки і культури — неоціненна.

Справді всенародний інтерес до нашої, як ми говоримо, періодики, таке зростання її авторитету зумовлені, передусім, характером радянської преси, її змістом, високою комуністичною ідейністю, вірним служінням партії і народу.

Важливим завданням преси є комуністичне виховання трудящих, пропаганда марксистсько-ленінських ідей.

Велику допомогу партійним і комсомольським організаціям, ректорату і деканатам в ідейному вихованні молоді, пропаганді кращих починань, в боротьбі з недоліками надає і наша факультетська і університетська преса. Розповіді про це ми друкуюмо на третій сторінці сьогоднішнього номера газети.

5 травня — День радянської преси. Наша преса свято виконує заповіт великого Леніна, пише історію сучасності й одночасно бере активну участь у її творенні, у примноженні славних перемог нашого народу в будівництві комуністичного суспільства.

ХАЙ ЖИВЕ СЛАВНА РАДЯНСЬКА МОЛОДЬ!

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! НАПОЛЕГЛИВО ОВОЛОДІВАЙТЕ ЗНАННЯМИ, ВЧІТЬСЯ ПРАЦЮВАТИ І ЖИТИ ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ! СПРЯМОВУЙТЕ ВАШУ КИПУЧУ МОЛОДУ ЕНЕРГІЮ І ПРАЦЮ НА ВЕЛИКУ СПРАВУ БУДІВНИЦТВА КОМУНІЗМУ! (Із закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1965 року).

І ПОВЕЗУТЬ ЇХ ПОЇЗДИ

В комітеті комсомолу висить прапор з написом: «Кращому радгоспному будівельному загону за високі показники в труді й громадському житті». Цей прапор було вручено в кінці минулого трудового літа в радгосп ім. Фрунзе нашому університетському Цілінному загові.

І вже в тому ж році в комітет комсомолу почали надходити заяви від студентів з проханням включити їх до складу ціліннобудівельного загону 1965 року.

Стало ясно, що всі бажаючі не зможуть поїхати на цілину, хоча в цьому році наш університет сформує 2 загани. В кожному — 45 чоловік.

— Чому юнаки й дівчата так хочуть поїхати на цілинну будову? — запитали ми В. Гриника, нині командира другого університетського загону. — Адже життя на цілині нелегке й працювати там слід по-справжньому.

— Звичайно, багато студентів не бачили цілини і їх кличе романтика. А мишлорічним цілинникам полюбився той неосяжний степовий край. Працювали там по-

справжньому й дружба була міцною, — відповідає Володя Гриник.

— Ось заява В. Золотницького. В ній є відповідь на ваше питання.

В. Золотницький пише: «Проїшло півроку, як я повернувся з цілини. Але до цього часу я живу тими подіями і тим життям, що були там. «Голуба планета», як ми любовно називали цілину, залишила назавжди глибокий слід в моїй пам'яті.

Ідучи з цілини, я мріяв побувати ще раз на ній, щоб взяти участь в тій великій справі, яка там звершується. Прошу зарахувати мене до нового цілинного загону нашого університету».

На цілину ідуть тільки ті, хто добре вчиться, адже сесію потрібно скласти достроково. А також студенти, які беруть активну участь в громадському житті, хто має навички в будівельній роботі.

Загани вже створено. Перший — на чолі з командиром В. Бурчаком. Ідуть в радгосп ім. Фрунзе, а другий працюватиме в радгоспі «Пушкіно».

Вже зараз майбутні цілинники живуть за статутом комсомольського студентського загону, виконують всі доручення, зв'язані з підготовкою до від'їзду на цілину.

В цьому році юнаки й дівчата повезуть в радгосп Казахстану велику бібліотеку, а комсомольці — фізики, біологи, хіміки готують для радгоспних шкіл фізичний, біологічний і хімічний кабінети.

Зустрічаючи Першотравень, майбутні будівельники в думках вже далеко-далеко, в степах Казахстану. Пробіжить травень, і повезуть студентів-цілинників поїзди туди, де так потрібні їх трудові руки.

В. АНТОНОВ.

РАДІСТЬ

Акації і платани
Усім посилають привіт.
Одеса розквітла весняно —
Защемлює очі цвіт.

Як символ краси і юності
Із зелені — факел-зоря.
Повітря хвилями

хлюпають
Сапфірові неба моря.

Завітне повітря вдихаю
І слухаю травня спів,
Перед прекрасним зітхну
І не знаходжу слів.

На цій от красі зустрілись
І погляди наші й серця.
Із друзями я зраділий,
Захоплений без кінця.

В. НАКАЗНИЙ.

ЗДРАСТУЙ, ВЕСНО...

Фотоетюд студента юридичного факультету П. СОКАЛЬСЬКОГО.

ТАК ТРИМАТИ, ДРУЗІ!

СКАЖИ, читачу мій, кому неприємно в святкові дні одержати поздоровлення? А ще приємніше, мабуть, поздоровляти.

Сьогодні я з великим задоволенням приношу свої привітання і побажання всьому самому-самого найкращого нашим активістам — комсомольцям, які вже зараз, в студентські роки намагаються виробити свій почерк спеціаліста. Десятки їх майже на протязі всього навчального року на громадських засадах вели заняття на підготовчих курсах, при домогосподарствах з відстаючими учнями, в вечірніх школах.

І сьогодні мені хотілося би не просто поздоровити кращих з них, а й познайомити читача з ними. Ось вони:

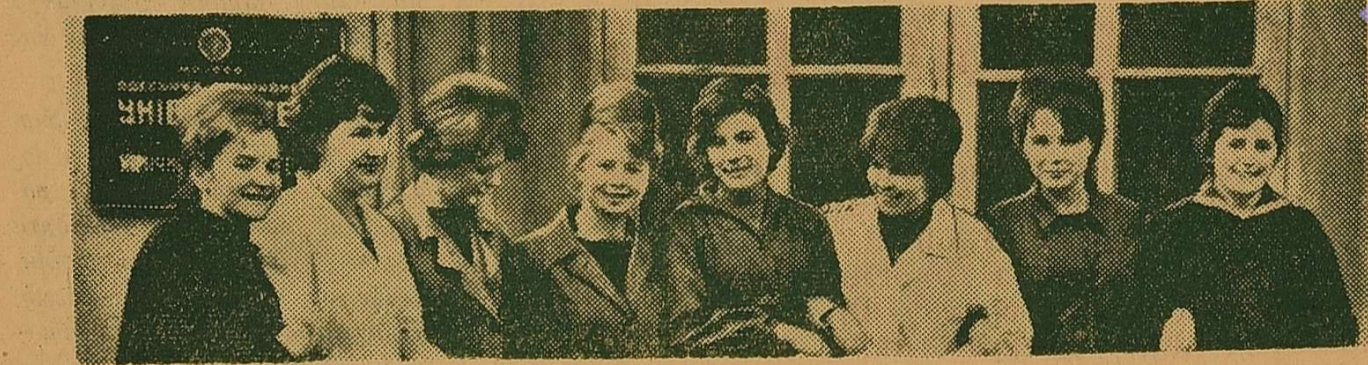
Олександра Дзюбинська, студентка четвертого курсу механіко-математичного факультету. Свою любов до математики Шура з щедрістю передає майбутнім абітурієнтам на уроках з геометрії.

Ліда Болоцька вчиться на третьому курсі факультету іноземних мов. Вже зараз вона дуже добре володіє англійською. Тому й слухачів на її заняттях багато.

З задоволенням слухають майбутні студенти студентку-філолога Галину Могильницьку. Але, мабуть, ще з більшим задоволенням Галина читає свої лекції. Кому не хочеться передати людям свої знання, передати їм свою любов.

В першотравневий день ми з великою радістю приєднаємось до прохання воїнів-прикордонників винести подяку хіміку Валі Чабанівській. З радістю відзначимо успіхи вчителів вечірньої школи заводу будівельно-обробних машин наших студентів Миколи Панченко, Лілі Кушніренко, Володі Давидова та бажаємо їм нових, успіхів в педагогічній діяльності.

Хорошого, весняного вам настрою, друзі, відмінних оцінок в літній сесії, великого особистого щастя. Л. ШЕРЕМЕТЬЄВА.

Прекрасний настрій у дівчат — студенток хімічного факультету. Успішно завершено лабораторні заняття. Сонце. Весна. Першотравень. І як же не радіти, не усміхатись. Хороше!

Фото А. Смагіна.

ЗАХОПЛЕННЯ

ФАРБИ лягали на полотно, де набували свого смислу й звучання: вони розповідали про красоту моря, про урочистість заходу, вони оспівували землю, просту землю...

Валентин Онищук відійшов від етюдника й втомлено відклав пензель. Замислився...

Спостерігаючи за роботою Валентина Онищука, я вперше може по-справжньому зрозумів, що живопис вимагає не тільки любові до мистецтва, а й віддачі великих сил.

ОДНОГО разу, зайшовши в гуртожиток, де жив Онищук, я знову застав його за роботою.

Невеличка кімната нагадувала майстерню художника: навколо — закінчені картини, на етажерці, підвіконнику — розпочаті етюди.

В кімнаті, схилившись над столом, сидів Валентин і обробляв саморобними інструментами гіпсову відливу.

— Що робиш, Валентине?

— Та ось, над медаллю ще працюю.

Я знав, що ця пам'ятна медаль на честь сторіччя нашого університету, автором якої є Онищук, вже карбувалась з бронзи на Ленінградському Монетному дворі й тому здивувався.

Валентин мені пояснив: треба прискорити процес виготовлення медалі на копіювальному верстаті, а для цього необхідно збільшити медаль.

Я взяв в руки гіпсову відливу. На лицевому боці її зображено будинок головного корпусу нашого університету. Вверх дати — «1865—1965», на зворотному боці навколо пругу диска напис: «Одеський державний університет імені І. І. Мечникова», а в центрі — «100 років».

Валентин продовжував роботу, а я, сівши позручніше, розглядав його етюди, інколи обмінюючись з ним різного роду зауваженнями.

— До речі, як ідуть справи з пам'ятними значками? (Адже Ва-

лентин і автор двох ювілейних значків). Виготовиш їх вчасно?

— Повинен.

...Етюдів було багато. Я відклав один і брався за інший.

Валентин — студент-історик. Ось чому більша частина його картин створена на історичний сюжет.

ЗГАДУЄТЬСЯ квітнева студентська наукова конференція минулого року. З доповіддю про кераміку Роксоланського городища виступав Валентин Онищук.

Доповідь була цікавою і прочитав її автор з захопленням.

З навчанням у Валентина теж все гаразд. А вільний час він проводить за етюдником, біля мольберта чи за книгами з образотворчого мистецтва. Навіть теми його двох курсових робіт присвячені деяким проблемам з історії живопису.

І навчання, і своє захоплення живописом Валентин поєднує з громадською роботою. Багато зро-

бав, наприклад, Онищук, для оформлення факультетської стінгазети «Історик». Разом зі своїм товаришем Юрієм Жаданом годинами просиджує він над черговим номером, створюючи оригінальне, образне і приємне для ока

оформлення. І зовсім не випадково один з номерів «Історика» на огляді стінної преси Центрального району зайняв перше місце серед стінгазет вузів.

Ось так в навчанні, захопленні живописом, в громадській роботі біжать вони, найцікавіші дні студентського життя, дні напруження і творчості...

ДОПИСАНО вже останню сторінку дипломної роботи. Скоро рецензент дасть своє заключення. А там захист дипломної роботи, державний іспит, а потім школа, учні, викладання.

До цієї благородної справи комуніст Валентин Онищук готував себе всі студентські роки. І думається, що його майбутні учні будуть добре знати історію, гаряче любити Батьківщину, розуміти прекрасне, тягнутись до нього.

О. СЕМЕРІН.

СТУДКОР

КАЖУТЬ, що особистість літератора пізнається з його книжок. Звичайно, і ще з багатьох інших джерел, але головним чином — з написаного ним.

Я вирішила довідатись про Олега Семеріна з того, що написав він. З того, що написано ним про інших. Так були вийняті з старої редакційної шафи підшивки газет «За наукові кадри» приблизно двохрочної давності.

І я побачила, як починав Олег Семерін. Спочатку його прізвище зустрічалось під короткими, але досить гострими інформаціями про події на факультеті, де він вчився. Потім око звикло відшукувати знайоме прізвище під матеріалами більшими й серйознішими. Це були нариси. Спочатку — про друзів з курсу, факультету. Потім коло тем, що цікавили Олега, розширюється.

Велика кількість нарисів, присвячених комсомольцям, примушує замислитись над головним напрямком його роботи в газеті. Догадки підтверджують працівники редакції — так, протягом двох років Олег очолював в газеті відділ комсомольського життя, і не тільки активно співробітничав сам, а й створив актив студкорів.

Олег виявився людиною діяльною, захопаною в свою справу і, безумовно, з журналістськими й організаторськими здібностями. Але не тільки зміст нарисів і те, що наголошується в них, посправжньому розкрили характер Олега Семеріна — його інтереси й пристрасті, його світосприйняття. А перш за все — це ясність погляду на людину, інтерес до того, чим живе вона.

Не все, звичайно, про характер Олега можна було вчитати з рядків його газетних заміток. Багато що залишилось за їх межами — і захоплення своєю спеціальністю історика (декілька років тому він їздив з доповіддю до Москви на І Всесоюзну студентську конференцію з питань західно-європейського феодалізму), і його різноманітні знання в галузі мистецтва — живопису, музики.

Я знаю тепер про Олега багато. Для цього не доводилося звертатись до традиційних журналістських способів і прийомів. Досить було перечитати підшивки газет з кореспонденціями, підписаними «О. Семерін».

З захопленням виконує він справу, яка не терпить байдужості й казенного ставлення. І в цьому знаходить задоволення.

Д. ЧЕРНЯВСЬКА.

На фото О. СЕМЕРІН.

ЦЕРЕЗ декілька днів нашому університету минає 100 років. Але він молодий, як весна його сота. Справді, адже університет — це ми, величезний, тисячний колектив. А колектив цей завжди юний. Кожної весни з стін університету виходять молоді спеціалісти, а восени на їх місце приходять нове, молоде плем'я. І так з року в рік, і бути університету вічно молодим...

До цієї думки приходиш, коли перегортаєш університетський літопис. Він зберігається в архіві редакції. Склав його не сивий літописець. Авторі — це ті, хто складає плоть і кров колективу університету.

Тут ви знайдете не тільки кардинальні проблеми, які є віхами в розвитку університету. Тут і дрібні, щоденні радощі, думки, роздуми, суперечки й критика — здорова гостра, без якої не можна рухатись вперед.

Пульс життя біється на сторінках щотижневої багатотиражки.

ПРО СТІНГАЗЕТУ

«ФІЛОЛОГ»

СТІННА газета «Філолог» існує вже 12 років. За цей час редакція при підтримці партійного бюро та деканату створила міцну й бойову групу кореспондентів з числа студентів та викладачів факультету. Сьогодні газета має близько 8 постійних відділів.

Через всі газети «Філолог» червоною ниткою проходить ідея підготовки висококваліфікованих кадрів викладачів для середніх шкіл. На сторінках газети піднімаються актуальні питання з учбово-виховної роботи, з роботи комсомольсь-

СТОРІНКИ ЖИТТЯ

на яскравих полотнах факультетських стінгазет, в гострих і влучних сатиричних і бойових листках. І все, що хвилює одного, схвилює всіх, стає предметом боротьби кожного.

Важко сказати, коли з'явилась перша стінгазета в ОДУ, але напевно, добре пам'ятають вихід багатотиражки в університеті. Вона тоді називалась «За більшовицькі кадри». Перший номер вийшов тридцять років тому, на жовтневі свята 1934 року. Тоді університету йшов сімдесятий рік. З того часу газета — його вірний супутник.

Вона першою повідомила про перший випуск університету після його реорганізації, про перші досягнення університету в розвитку

кого бюро, кафедр, з життя студентів факультету.

«Філолог» завжди на передньому краї, газету хвилює все. Вона не втрачає зв'язків і з випускниками факультету, які працюють вчителями або проходять службу в Радянській Армії.

Дуже цікаво газета вирішила питання про життя студентів в гуртожитку. Весь матеріал ілюструється фотографіями чи малюнками-карикатурами.

Широко висвітлює газета й пе-

науки в радянський період. Вона пристрасно кликала чинити опір ворогові в грізне літо 1941-го...

Університет евакуювався. Але вже в вересні газета виходить в Майкопі. Виходить стінгазетою, часто написаною від руки, виходить поруч зі своїми молодшими сестрами — факультетськими стінгазетами й разом з ними в один голос надихає колектив на труд, на самовідданий труд в ім'я перемоги.

...1942 рік. Байрам-Алі. І тут газета першою повідомляє про перший випуск університету в дні війни. Її статті пройняті гарячою любов'ю до Батьківщини, непохитною вірою в перемогу.

1944 рік. Одеса. Знову від руки й на машинці регулярно виходить газета «За більшовицькі кадри». Німецько-румунські окупанти вивезли університетську типографію. Але і стінгазетою вона глибоко відбивала героїчні будні тих, хто у важкі роки розрухи продовжував славні традиції університету.

дагогічну практику студентів-філологів. В останньому номері студенти Ніколайченко, Вовк, Брелінська, Кузіна цікаво й змістовно пишуть про хід та підсумки своєї практики.

Хороша газета «Філолог». В цьому заслуга редактора газети доцента Гольдіна, членів редколегії студентів Комарович, Качана, Шер, Іванової, які з любов'ю, старанно виконують доручену їм справу.

Б. НИЖЕГОРОДОВ.

НАКАЗ № 722

В ознаменування Дня преси за активну участь в роботі багатотиражки «За наукові кадри» і редколегії стінгазет оголошити подяку:

М. Ю. РАКОВСЬКОМУ — члену парткому, відповідальному за роботу преси.

Є. В. ГОГУНСЬКОМУ — редактору газети «За наукові кадри».

Т. М. ФЕДОТОВИ — заступнику редактора газети «За наукові кадри».

Ю. С. ВАЙСБЕИНУ — відповідальному секретареві газети «За наукові кадри».

Б. І. НИЖЕГОРОДОВУ — завідуючому навчальним відділом газети «За наукові кадри».

Є. І. ПЕТРЯЄВИ — завідуючій відділом науки газети «За наукові кадри».

Д. С. ЧЕРНЯВСЬКИЙ — завідуючій відділом культури газети «За наукові кадри».

В. П. АНТОНОВУ — завідуючому відділом комсомольського життя газети «За наукові кадри».

Л. О. КОЛІСНИЧЕНКО — літспівробітнику газети «За наукові кадри».

А. Б. МИКИТЕНКУ — студенту газети «За наукові кадри».

О. Ф. СЕМЕРІНУ — студенту газети «За наукові кадри».

Г. І. ГОНЧАРУКУ — студенту газети «За наукові кадри».

А. В. СМАГІНУ — фотокореспонденту газети «За наукові кадри».

А. А. МОСКАЛЕНКУ — активному кореспонденту газети «За наукові кадри».

З. В. ПЕРШИНІ — активному кореспонденту газети «За наукові кадри».

Ф. Л. ГОЛЬДІНУ — редактору стінгазети «Філолог».

В. Г. КОМАРОВИЧ — члену редколегії стінгазети «Філолог».

В. П. КРАСНИЦЬКОМУ — редактору стінгазети «Історик».

Ю. С. ЖАДАНУ — члену редколегії стінгазети «Історик».

В. І. ОНИЩУКУ — члену редколегії стінгазети «Історик».

Ю. О. БУЯНОВУ — заступнику редактора стінгазети «За мічуринську біологію».

В. С. МІРОШНИКОВУ — члену редколегії стінгазети «За мічуринську біологію».

М. С. ЛАТУШКІНІ — редактору стінгазети «Студентський вогник».

ПО ОДЕСЬКОМУ

УНІВЕРСИТЕТУ

ім. І. І. МЕЧНИКОВА

Г. П. ЛІПАТОВУ — редактору стінгазети «Радянський фізик».

Л. С. СТЬІЛЬВЕ — редактору стінгазети «Радянський бібліотекар».

Є. М. ОЧКІНУ — члену редколегії стінгазети «Радянський юрист».

Б. І. КИСІЛЬОВУ — члену редколегії стінгазети «Радянський юрист».

Г. І. ХОРУЖЕНКО — редактору стінгазети «Земля і надра».

Д. Т. КОСТІНУ — члену редколегії стінгазети «Радянський хімік».

В. О. ПАВЛЮКУ — члену редколегії стінгазети «Радянський математик».

Л. І. ЖОРНИСТ — члену редколегії стінгазети «Радянський математик».

М. Л. ГЕНЦЛЕРУ — пенсіонеру, найстаршому робктору, кореспонденту газети «За наукові кадри».

Т. О. БЕСЧАСТНОВИ — верстальниці газети «За наукові кадри».

М. Я. ЧЕРНОВУ — друкару типографії.

Т. І. САМСОНОВИ — накладальниці типографії.

К. М. МИЛОВИ — лінотипистці типографії.

РОЗПОВІДІ ПРО ПРЕСУ УНІВЕРСИТЕТУ

1947 рік. В день 30-х роковин Великого Жовтня ректорат і партбюро поздоровляють редакцію багатотиражки з виходом першого післявоєнного друкованого номера газети: «№ 1 (197), п'ятниця, 7 листопада 1947 року»...

1965 рік. «За наукові кадри», № 14 (824). Сьогодні газета розповідає про двадцяті післявоєнний травень, про двадцять історичну весну й про соту весну нашого університету. І до її голосу знову приєднується багатоголосний хор стінних газет. Їх у нас близько 40.

Трибуна колективу — вона відбиває насущі завдання, актуальні питання з життя університету. З року в рік стає вона все надійнішим помічником партійної і комсомольської організації, ректорату та деканатів у вирішенні важливих завдань колективу.

Є. ГОГУНСЬКИЙ.

СЕРДЕЧНО ВІТАЮ

З газетою не розлучаюся з шкільних дитячих років. З нетерпінням чекали ми тоді вістей про стійкість іспанців та абісінців, про мужність наших льотчиків. Наприкінці Вітчизняної війни відчув і пережив всю силу газетного й плакатного слова. В пам'яті зривають передусім статті К. Симонова, І. Еренбурга.

За звичкою і зараз розкриваю свіжу газету і починаю читати з зарубіжних новин: бурхливі й буремні вони на сьогодні. З задоволенням сприймаю генеральну увагу до людей праці, наших мирних гвардійців та їх трудових звершень.

У вирі подій не забуваю і про рідну університетську газету. Радію, що на неї чекають: значить вона покращала, стала злободеннішою.

Користуюсь нагодою, щоб сердечно привітати трудівників-газетярів зі святом, подякувати за їх непомітний, але дуже важкий і вкрай потрібний труд.

В. ДРОЗДОВСЬКИЙ.

СТУДЕНТ історичного факультету Анатолій Микитенко — активний студкор. Його кореспонденції знають не тільки в університеті, але й читачі обласної газети. Цей дружній шарж ми передруковуємо з газети «Прапор комунізму».

Нет темы для него дороже, Чем труд советской молодежи,

СОЛДАТ НЕЗРИМОГО ФРОНТА

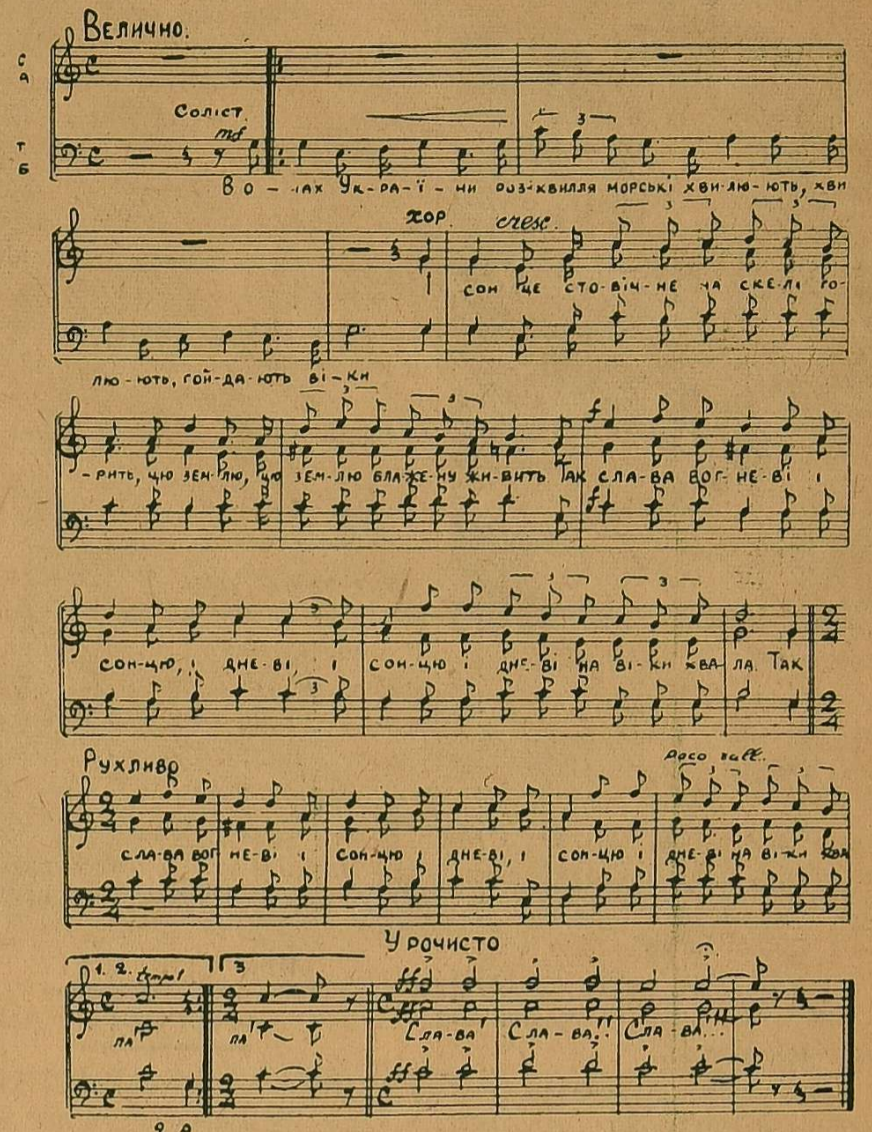
На конкурс

НА ВІКИ ХВАЛА

КАНТАТА ОДЕСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТУ

Слова О. Олійникова.

Музика Ю. Макаревича.

В очах України розхвиля морські
Хвилюють,
Хвилюють, гойдають віки.

І сонце стовічне на скелі горить —
Цю землю,
Цю землю блажену живить.

Так слава вогневі,
І сонцю, і дневі;
І сонцю і дневі
На віки хвала!

А дуб, що розвивсь з рукояті меча,
Тримає,
Тримає zenit на плечах.

То вільної думки звитяжний атлет —
Одеський,
Одеський університет.

Землі величаві
І дубові слава;
І дубові слава,
На віки хвала!

Ще він на крильнім українським гіллі
Науку,
Науку і силу землі
Нестиме, мов прапор, у світ — вічнолет
Одеський,
Одеський університет.

Так слава державі,
Де поступу слава!
Так поступу слава,
На віки хвала!
Слава!
Слава!!
Слава!!!

кине в бій найбільш сконцентрований згусток всіх підлих прийомів, накопчених експлуататорами. І корисно ще раз під час святкових маніфестацій нагадати імперіалістам про те, що людство не залишить безкарними їх злочини.

Під тиском світової громадськості навіть боннський уряд, що загрозив в реваншистських авантюрах, не посміє провести в травні 1965 року амністію фашистським недолудкам. Піднімається могутня і все грізніша хвиля протестів проти американських звіств у В'єтнамі. Істотним вкладом в справу зміцнення миру є ратифікований днями Радянсько-Польський Дого-

вір про дружбу, співробітництво й взаємну допомогу. Посилюється опір народів Африки і Латинської Америки проти політики монополій США та інших імперіалістичних країн. Роста й міцніє світовий комуністичний рух — прапор боротьби трудящих всіх країн.

Святкуючи Перше Травня як День міжнародної солідарності, прогресивне людство добре розуміє повні глибокого змісту слова Юлія Фучика: Люди, будьте пильні! Будьте пильні!

К. ПЕТРЯЄВ.

Заст. редактора Т. ФЕДОТОВА.

Н **ЕЩОДАВНО** Видавництво політичної літератури випустило в світ книжку В. Михайлова «Повість о чекисте». Ця книжка знайомить читача з подіями в окупованій німецько-фашистськими загарбниками Одесі.

В центрі цієї документальної повісті — радянський розвідник Микола Гефт і його друзі — безстрашні підпільники. Серед них і професор Одеського університету Едуард Лопатто, який зумів в небезпечних умовах виготовити «вуглинка», з допомогою якої підпільники висаджували в повітря ворожі судна.

Нижче ми публікуємо уривки з книги «Повість о чекисте», в яких йде мова про професора, доктора хімічних наук Едуарда Ксавер'євича Лопатто — «солдата незримого фронту».

этой просьбой я к вам не обращался...

— Опять опека?! Скажите, почему я должен опасность обходить стороной?

— Чураться всякого риска?! Кто вам дал право устранять меня от участия в борьбе?

— Вы меня не так поняли...

— Нет, это вы неверно истолковали мое раздумье. Я думал о трудностях. Отдельные компоненты придется изготавливать в университетской лаборатории, а собирать здесь, у меня в кабинете. Вы можете выточить металлический корпус и капсулю?

— Дайте чертеж, укажите размеры...

— Кроме того, выберите подходящий кусок угля и проточите в нем отверстие... Я сейчас набросаю вам... — Профессор сел за стол и пододвинул к себе лист бумаги.

В передней послышался звук открываемого замка.

Перехватив настороженный взгляд Гефта, профессор сказал:

— Это Мария Трофимовна. Она «делала базар», как говорят в Одессе.

— Едуард Ксавер'евич улыбнулся. — При жене ни слова. Также опеку...

Приоткрыв дверь, Мария Трофимовна заглянула в кабинет и, без особого удовольствия, поздоровалась с Гефтом. Женщину беспокоили непонятные и, казалось, ненужные связи мужа с неизвестными ей людьми.

— Вот чертеж. Размеры я поставил, — сказал профессор Лопатто. — Высокий класс, точности не требуется.

Гефт внимательно посмотрел на чертеж, закрыв глаза, представил себе его во всех деталях и вернул Лопатто:

— Можете уничтожить. Завтра, Едуард Ксавер'евич, я занесу вам первую заготовку и кусок угля.

— Вы действительно запомнили чертеж? — удивился профессор.

Окончание следует.

Т **УТ** же за мостом Николай нанял извозчика и поехал к профессору Лопатто. На звонок ему открыл Едуард Ксавер'евич: — Марии Трофимовны нет дома! — громко сказал он и захлопнул дверь.

За то короткое время, что дверь была открыта, из кабинета погнуло табачным дымом. Лопатто не курил. Стало быть, у профессора кто-то был, встречу с кем он хотел предотвратить.

Николай поднялся этажом выше и, не выпуская из поля зрения дверь в квартиру Лопатто, приготовился ждать.

Прошло минут пятнадцать-двадцать, когда снова щелкнул замок двери и на площадку вышел, брезгливо выпятив нижнюю губу, профессор Хайлов.

— Ну и черт с тобой! — прошипел он, спускаясь по лестнице.

Громко хлопнула входная дверь. Немного выждав, Николай спустился на второй этаж и позвонил.

— Я так и думал, что вы поимете... — сказал Лопатто, пропуская его в кабинет. — Был профессор Хайлов, и я почему-то решил, что вам встречаться не следует...

— Думаю, и у вас, Едуард Ксавер'евич, с этим господином нет ничего общего, — улыбнулся Николай.

— Хайлов считает меня красным. Приближается фронт, и крысы бегут с корабля...

— Едуард Ксавер'евич, меня к вам направил товарищ Роман.

— Наконец-то! Признаться, я думал, что обо мне забыли, — профессор улыбнулся, и его лицо при-

няло какое-то новое выражение. — Вас не забыли. Просто не хотели подвергать ненужному риску...

— Мне это не совсем понятно. Когда я должен был эвакуироваться с институтом, меня вызвали в партийный комитет — было это, помню, как сейчас, двадцатого сентября — и предложили остаться в Одессе. Я знал, что меня ждет, но все же остался...

Кстати, тогда в парткоме я и познакомился с товарищем Романом. Вы давно его видели?

— Сегодня.

— Чем я могу быть вам полезен?

— После того как наши войска захватили Армянск, группировка немецкой армии в Крыму отрезана. Снабжение Севастополя возможно только морем. Мы должны нанести чувствительный удар по немецкому флоту. Для успешной диверсии необходима взрывчатка, мины с тепловым взрывателем, замаскированные под каменный уголь...

Профессор Лопатто поднялся с кресла и, потирая подбородок, прошелся по кабинету. Он был озабочен.

— Если изготовление таких мин связано с большим риском, считайте, Едуард Ксавер'евич, что с

Т **РАВЕНЬ** 1945 року... Весна перемоги, що вирвала людство з пазурів фашизму. Перемога була законною і посправжньому великою.

20 післявоєнних років — це період напружених боїв всіх прогресивних людей з міжнародною реакцією. В переможний травень 1965 року можна підвести підсумки цих боїв. Вони зміцнили й підняли на висоту військово-економічну могутність світової соціалістичної системи. Розвалилась віковична ганебна система колоніалізму в Азії і Африці. Робітничий рух передових капіталістичних країн набирає сил. По планеті переможно крукують великі й благородні ідеї марксизму-ленінізму.

Всі ці зміни підготували грунт для перемоги соціалізму у всесвітньому масштабі. Вони радують трудящих всіх країн, накладають особливий відбиток на святкування Першого травня 1965 року. В обстановці піднесення і урочистості переконливо будуть продемонстровані воля і рішучість народів довести до кінця багатовікову боротьбу за Мир, Щастя, Труд, Свободу простих людей у всьому світі.

Демонстрація пролетарської со-

ТРАВЕНЬ ПЕРЕМОЖНИЙ!

лідарності закликає до пильності.

Не секрет, що в центрі Європи знову відроджено й зміцнено страхіття західнонімецького імперіалізму.

Американський імперіалізм розв'язав і розширює масштаби брудної війни проти в'єтнамського народу. Все ще висить «дамоклів меч» над островом Свободи. Стонують під ігом американських бізнесменів і місцевих «говорил» трудящі країн Латинської Америки. Африка бореться і їй належить напружити всі зусилля для того, щоб викинути всіх колонізаторів, які вогнем і мечем намагаються зберегти тут своє панування.

В передових капіталістичних країнах трудящі стоять напередодні гострих класових зіткнень.

Травневе свято 1965 року — не звичайний традиційний огляд сил трудящих. Це — свого роду репетиція міжнародних загонів прогресивного людства перед вирішальною битвою проти всіх чорних сил, які уособлюють собою

сумне середньовіччя, експлуатацію, шовінізм, мілітаризм, війну й антикомунізм.

Перше травня 1965 року порізно відбивається в умах людей, ідеології й політиці сил, що борються. Впевненість, пильність і рішучість — ось що написано на обличчях учасників першотравневих мітингів і демонстрацій у всіх країнах. Дезорганізація, жорстокість і ідейно-політичний маразм — характерна риса практики й політики правлячих кіл капіталістичних країн і всіх тих, хто з-за куліс керує цією політикою розбою і міжнародних авантур.

Немає сумніву, що світовий, особливо американський і західнонімецький імперіалізм, будучи вільним від всяких морально-юридичних початків, які б стримували його, піде на будь-які звірства, жорстокості й підлості, успадковуючи все людодіське з арсеналу гітлерівського фашизму. Події в Конго, Індонезії, Аравії і самих США досить красномовно підтверджують ту істину, що капіталізм